Donderdag, 27 Juny 1839. 77.

VLISSINGSCHE COURANT.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN;

Gezien de circulaire van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie, van den 21 dezer maand, Provinciaal blad No. 56;

Brengen bij deze ter kennis van de In- en Opgezetenen:

Dat ten gevolge van de uitwisseling der ratificatien van de op den 19 April dezes jaars geteekende tractaten, betrekkelijk de scheiding tusschen *Nederland* en *België*, de vroeger genomene buitengewone beschikkingen van veiligheid, ten opzigte van de hierna vermelde vestingen des Rijks, niet meer wordende vereischt, de staat van oorlog of beleg in de Vestingen Breda, Bergen op Zoom, s'Hertogenbosch, Grave, Nijmegen, Vlissingen, Gorinchem en Willemstad is opgeheven, en dezelve op den voet van vrede zijn teruggebragt.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt, ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Stads-Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 25 Junij 1839.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, *den 26 Juny.* Wij vernemen, dat in den loop der maand Julij, aan de manschappen der ligting van 1834, onbepaald verlof zal worden verleend.

— Zijner Majesteits gaffel-kanonneerbooten, N°. 74 en 76, hebben heden, de eerste den Kapitalen Dam, en de laatste het putje Mauritsfort verlaten. Nadat, op den 24 en 25 dezer, door Belgische Mineurs, het zoogenaamde fort aan de Blaauwe Sluis, door het doen springen der wallen door buskruid, geheel was vernield, hebben zij bezetting gelegt in een nieuw fort, hetwelk naar de zijde van Beerlitte is opgeworpen.

Diep leedwezen gevoelden den bewoners van het dorp Dishoek, toen zij Zr. Ms. kanonneerboot N°. 76 zagen vertrekken; terwijl de ingezetenen den braven Kommandant en de goede equipagie van dien bodem steeds dankbaar zullen blijven, voor hetgeen zij, aan de behoeftigen aldaar, gedurende hun verblijf hebben gedaan. De Kommandant van Philippine ziet nu ook spoedig zijne verwijdering met zijne manschappen van daar, te gemoet.

— Men vernemt met veel genoegen, dat de Luitenant ter zee *D. Cars*, onder de promotie bij besluit van Z. M. dato 12 dezer, mede begrepen is.

— Door Z. M. is de magtiging verleend om de uitbetaling der door Hoogstdenzelve toegekende gratificatien aan de staven en verdere equipagien van Zr. Ms. schepen *Amphitrite*, en *Merwede*, die deel aan de expeditie naar de kust Guinea hebben gehad, ook uit te strekken tot de erfgenamen van zoodanige belanghebbenden, welke staande of na den afloop dier expeditie mogten zijn overleden.

's GRAVENHAGE, *den 24 Juny.* De berigten uit Stuttgart, wegens de voltrekking van het hooge huwelijk, houden in, dat dit des namiddags tusschen vier en vijf ure, in de groote marmeren zaal van het Koninklijk residentieslot, door den hofprediker, opper-consistoriaalraad *von Grüneisen*, heeft plaats gehad, in tegenwoordigheid van al de te Stuttgart aanwezige leden der Koninklijke Familie, van Z. K. H. den Prins *van Oranje*, den Markgraaf en de Markgravin *Wilhelm* van Baden, den Hofstaat, het Corps Diplomatiek, de Ministers, de medeleden van den Koninklijken Geheimraad, vele leden der Eerste Kamer, eene deputatie uit de Kamer der Afgevaardigden en verscheiden vreemdelingen.

Na afloop der trouwplegtigheid, is ten Hove een familie-diner en daarna een bal gegeven.

Den volgenden avond is het Vorstelijk Paar, na in den schouwburg, waar het met daverend gejuich ontvangen werd, de uitvoering eener opera te hebben bijgewoond, door de straten der stad gereden, om de algemeene illuminatie te aanschouwen, die allerprachtigst en smaakvol was. De Koning en de Prins *van Oranje*, bevonden zich niet in den trein, maar reden te paard door de stad, om getuigen van dit schitterend schouwspel te wezen. Voor het hôtel van den Nederlandschen Gezant was een tempel opgerigt, tusschen welker vier zuilen, die met lampions en bloemen bedekt waren, men twee transparanten opmerkte, op het een waarvan de woorden: *Eendragt maakt magt*, en op het andere deze regels gelezen werden:

De bloem van Wurtemberg, vereenigd met Oranje,
Belooft een eeuw van heil aan Neêrland en Germanje.

Eenige dames, welke aan H. K. H. de Erfprinses *van Oranje*, een kostbaar geborduurd tapijt en vuurscherm hadden aangeboden, hebben deze hare oplettendheid door het wederkeerig ontvangen van smaakvolle geschenken erkend gezien.

GOES, *den 24 Juny.* Den 20 dezer is bij *J. Haverhoek*, landman te Kloetinge, een duif in huis gevlogen en opgevangen, gemerkt onder de regter vleugel *C. E. F.* en hebbende onder aan de staart vastgehecht twee briefjes, inhoudende de beursnoteringen van Londen dd. 17 Junij en die van Parijs van 18 Junij.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den 22 Juny.* De aanvang der debatten voor het Geregtshof der Pairs is tot den 27 dezer uitgesteld, ten gevolge van nieuwe en gewigtige arrestatiën, welke alhier hebben plaats gehad. In het rapport van den heer *Mérilhou* was zeker letterzetter, *Martin Bernard* genaamd, als een der hoofden van de jongste revolutionaire bewegingen aangeduid, die volgens de verklaring van een der gevangenen, werkelijk deel aan het oproer van den 12 mei gehad zou hebben, terwijl hij, had de opstand het doel bereikt, een der leden van het provisioneel bewind zou zijn geweest. De politie had reeds lang onafgebroken pogingen aangewend om hem op te sporen, en meende met zekerheid van zijne schuilplaats onderrigt te wezen, maar tevens was zij verwittigd, dat het huis waar hij zich bevond door een aantal leden van het republikeinsch genootschap der Jaargetijden omringd was, die gereed stonden om hem van het gevaar te waarschuwen en zijne vlugt te bevorderen, en dat de moeijelijkheid om hem te vatten nog daardoor vergroot werd, dat dit huis, zijnde dat van den broodbakker *Briot*, in de staat Mouffetard, niet minder dan elf verschillende uitgangen had.

Gisteren hebben zich, nadat deze woning gedurende den nacht door verkleede agenten omsingeld was geweest, de officieren van Justitie *Vassal* en *Roussel* derwaarts begeven, van dertig politiebeambten vergezeld, sommigen waarvan met ladders voorzien waren. Ten vijf ure in den morgen is de eerstgenoemde dezer Heeren, met tien Agenten, het huis binnengegaan, heeft *Bernard*, nog slapende gevonden en hem, zonder tegenstand te ontmoeten, naar de naburige kaserne doen brengen. De gearresteerde heeft bij het weggaan niets anders gezegd dan: » Het doet er niet toe, wat vroeger of later, onze zaak is zeker; gijlieden moet slagtoffers hebben, ik weet het wel."

De broodbakker *Briot* is, insgelijks, in verzekerde bewaring genomen; voorts is een wijnkooper in de straat du Pelican St. Honoré, *Charles Jean* genaamd, in zijn huis gearresteerd, nadat de Politie aldaar een zestal geweren, veel kruid en lood en eenige brieven van verdachten inhoud had gevonden. Overigens zegt men dat, in den loop van gisteren en heden, niet minder dan vijftig nieuwe arrestatien geschied zijn.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den 21 Juny.* Uit Petersburg schrijft men van den 3 dezer: » Den 12 Mei heeft te Pavlosky eene gebeurtenis plaats gehad, welke Rusland in eenen diepen rouw zoude hebben kunnen dompelen; doch dank aan de tegenwoordigheid van geest van eenige Russische officieren, welke den angst in vreugde hebben doen verkeeren, en den dank van geheel Rusland hebben verworven. De Keizer en de Keizerin van Rusland, benevens de Grootvorstin *Maria*, reden in een char-à-bancs. Het weder was schoon. Op eens verdonkerde de lucht, en brak er een zwaar onweder uit. De paarden verschrikken door de hevige donderslagen en gaan op hol, slepende het ligte rijtuig met eene verbazende snelheid voort. Het gevaar, waarin de Keizerlijke familie verkeerde, was zeer groot. Zes officieren der garde, zulks van verre ontwarende, snellen toe, en werpen zich, met gevaar van hun leven, tusschen en voor de paarden, en houden hen staande. Men gevoelt de erkentenis van de Keizerl. familie, en het genoegen, hetwelk hunne redders smaakten.

Gemengde Berigten.

Men vreest eene vredebreuk tusschen de hoven van Spanje en Sardinie. — De *Bremer-Zeitung* is in 't Hanoversche verboden. — Op de Missouri is eene stoomboot gesprongen, terwijl de passagiers sluimerden; 26 derzelve zijn gedood en eene menigte gekwetst. — De Belgische regering heeft 5 millioen voor de Nederlandsche regering beschikbaar gesteld. — De oplossing van het Canadasche vraagstuk is tot 1842 uitgesteld. — In September aanstaande zal te Londen een middeneeuwsch tournooispel gespeeld worden; 100 ridders, ieder met één lange lans en 2 schildknapen zijn daarop genoodigd. — 10 pond boter gevonden in den grond in Ierland, welke na eeuwen nog zoo goed als versch was. — Uit het Oosten geen beslissend nieuws. — Een hevige storm, met onweder vergezeld heeft laatstleden Donderdag avond langs de oostkust van Engeland gewoed. Op de Teems zijn niet minder dan zeven menschen daarbij omgekomen. De Heer *Q. M. R. Verheuill*, Kolonel en Kapitein ter Zee, equipagemeester der Marine, te Rotterdam, is tot Lid benoemd der Maatschappij van Nederlandsche letterkunde te Leyden. — De 18e afd. heeft order ontvangen, de verlatene vesting Venlo, onverwijld te gaan bezetten. De Belgen hebben te Venlo zelf de deuren uit de kruidmagazijnen genomen om die mede te nemen, doch dezelve daarna weder ingehangen; echter hebben zij wapenen vervoerd, welke van den Spaanschen tijd aldaar waren. — Den 1 Julij zal men te Domburg van de binnen- en buitenbaden gebruik kunnen maken; bij vele ingezetenen dier gemeente zijn geschikte logeerkamers, te huur, terwijl de schoone environs to goed bekend zijn, om aanbeveling te behoeven, dezelve te bezoeken.

Mengelingen.

DE EIGENMAGTIGE REGTER.

Den 17 November 1803, te 1 uur namiddag, rende eene slede, met één paard bespannen het dorp . . . . , in Estland, binnen, en op het erf naast een der eerste huizen van hetzelve. Daar bleef het paard eensklaps staan; het zweet droop van het dier af bij stralen, en het zeeg neder van afmatting. Op de slede zat eene jonge boerin. Hoewel de koude snerpend was en de sneeuw in digte vlokken viel bleef zij daar zitten als versteend. In minder dan eene minuut waren de bewoners van het huis, benevens een aantal geburen,

bij de slede vereenigd. De onbekende was niet dood; maar alle de omstanders deinsden bij haren aanblik van schrik terug. Een klam zweet parelde op hare wangen, witter dan de sneeuw; hare oogen stonden stijf, hare open loodkleurige lippen lieten hare tanden zien, vast op elkander gesloten. Na van den eersten schrik bekomen te zijn, had eene jonge dochter den moed haar aan te spreken. Op deze stem voer der onbekende eene ijselijke rilling door de leden; zij wierp een' angstigen blik om zich heen, weesmet den vinger op het opengebleven hek, en riep: » sluit . . . . sluit . . . zij komen . . . . spoedig, spoedig!" Met deze woorden sprong zij van de slede, wierp zich in de armen van het meisje, drukte het krampachtig aan haren boezem, maar viel op hetzelve oogenblik bewusteloos neder. Men nam haar op, bragt haar binnen bij een groot vuur, en verpleegde haar, met de zorg, aan haren toestand verschuldigd. Zoodra zij weder tot zich zelve was gekomen, werd zij van alle kanten met vragen bestormd, wie zij was, van waar, en welke de oorzaak was van haren angst. Geheel het vertrek was vervuld met nieuwsgierigen. Onder de voorsten ziet men den zoon des huizes, een jongeling van een edel voorkomen, omstreeks 20 jaren oud. Hij hield nog de bijl in de hand, waarmede hij bezig was hout te kappen, toen men door de binnenrennende slede werd gestoord. Hij ondervroeg haar met dringendst. Blijkbaar hadden de schoonheid en het ongelukder vrouw een' levendigen indruk op hem te weeggebragt.

Eindelijk gaf de onbekende toe aan den aandrang der omstanders. Onder de diepste stilte verhaalde zij:

» Ik vernam, dat mijne tante . . . gevaarlijk ziek was, en wilde haar bezoeken. Dezen morgen begaf ik mij met de slede op weg . . . .

» Alleen?" riep de zoon des huizes, » Alleen?" riep alles hem na.

Om dezen verbaasden uitroep te doen begrijpen, is eene kleine verklaring noodig. Toen de Russische troepen, welke onder bevel van den Generaal *Baxhoyden*, Finland hadden overmeesterd, naar hunne haardsteden terug keerden, werden zij op de hielen gevolgd door tallooze troepen beeren, die zich de lijken der door vermoeijenis en koude omgekomen paarden, en den achtergelaten mondkost betwisten. Het gros des legers was door Estland getrokken, en lang daarna nog werd vooral deze streek door de beeren onveilig gemaakt, die niet alleen op het vee, maar ook de menschen aanvielen. Men kon op geen uur des daags, zelfs op de drukst bezochte wegen, veilig reizen, zonder sterk geleide. Allen, die onvoorzigtig genoeg waren, om deze voorzorg te verzuimen, waren als slagtoffers gevallen. In den verigen winter telde men uit deze nabuurschap 40 personen, door beeren en wolven verscheurd.

» Alleen!" zeide de onbekende snikkende, » neen . . . niet alleen! . . . . God! waarom de reis ondernomen . . . . waarom niet alleen . . . . Ach dring mij niet, u te verhalen . . . . wat mij dezen morgen wedervoer."

Men drong slechts te meer aan: » Wat dan? wie was met u?.."

» Ongelukkige die ik ben. Ach, mijne drie kinderen! De oudste was even vijf jaren, de jongste, een lief meisje . . . . van zes maanden, nog aan de borst."

Allen ontglipte een kreet van afgrijzen en schrik: allen toch hadden de ijselijke waarheid geraden. Maar nog dieper, plegtiger stilte volgde onmiddelijk. De vrouw ging voort: — » Het weder was schoon, de weg volmaakt gebaand, hoewel wat smal: mijn paard was jong en krachtig. Mijne beide zoontjes speelden aan mijne knieën, mijn dochtertje sliep aan mijnen boezem. Ik gevoelde mij regt gelukkig bij de gedachte aan het genoegen, dat mijn onverwacht bezoek aan mijne oude zieke Tante zou verschaffen. Helaas! dat geluk was kort: het was het laatste oogenblik van vreugde, dat ik hier beneden mogt smaken. Omtrent een uur naar mijn vertrek begon ik eerst over mijnen toestand na te denken — daar alleen met mijne kinderen, ver van eene menschelijke woning, op de onafzienbare vlakte. — Ik dacht aan al hetgeen mij verhaald was: mijne angst klom van oogenblik tot oogenblik. Ik wilde terug keeren, maar, ondanks mij zelven, ging ik voort. Naauwelijks durfde ik ademen: bij het minste gerucht, waande ik steeds de beeren te zien. Ik kwam aan het bosch, en weldra hoorde ik nu een geluid, dat mij geen' twijfel overliet. Ik wendde het hoofd, en zag reeds op korten afstand eenen troep wolven aanvliegen. Het gevaar deed mijn' moed herleven. Een krachtige zweepslag, en het paard vloog in vollen ren voort. Maar in het zelfde oogenblik waren twee verschrikkelijke wolven, met vlammend oog en open bek, hem op zijde wedijverende in snelheid, om hem den weg af te snijden. Van het leven des paards hing ons aller leven af. Om dat te redden, moest ik dan alles opofferen. Een verschrikkelijk denkbeeld reeds in mijne geest op . . . . en verre van het met afschuw van mij te werpen, beschouwde ik hetzelve als eene ingeving des Hemels. — Half zinneloos berekende ik de waarschijnlijke gevolgen. In dit oogenblik begon mijn driejarig zoontje, dat altijd zwak was, te schreijen en te schreeuwen. Dit scheen de wolven te meer aan te vuren: reeds, waande ik vlogen zij op het paard aan . . . . God . . . . ik wist niet wat ik deed . . . . ik greep mijn kind . . . . ik wierp het uit de slede . . . in eene minuut was alles gedaan." — Hare tranen beletten haar te spreken. » Ellendige," ging zij eindelijk snikkende voort; » ik dacht, dat wij gered waren . . . . Reeds bedreigden de wolven, dezelfden welligt, die mijn kind verscheurd hadden, weder het paard. Het ijselijk offer was doelloos: hetzelfde gevaar, maar ook nog hetzelfde middel . . . . Hemel, ja . . . . Ik had reeds besloten . . . blikte op mijn kind, nog sluimerende aan mijn hart, op mijn zoontje, dat mijne knieën omklemde. Hij zag mij aan, met dien blik der onschuld, en zeide nog: » » Moê, ik ben zoet, ik schreeuw niet, — niet waar, ge zult mij niet in de sneeuw werpen?""

» Ongelukkige ik hoorde niet: mijne zinnen waren verbijsterd. Hebt medelijden met mij, ik smeek u . . . zoo gij wist, wat ik geleden heb . . . ik beminde zoo mijn dochtertje . . . ik hoopte haar te redden . . . . God! mijne hand greep ook mijn oudsten zoon . . . . ook hij, als zijn broeder . . . werd de wolven ten prooi . . . ."

Zij zweeg als bewusteloos. En uw dochtertje?" riep een der omstanders, met eene stem, die tot in de ziel drong.

Eerst na eene wijl beurde de onbekende het hoofd weder op. Dezelfde vraag; maar niemand anders sprak, verroerde zich: geen ademtocht zelfs was hoorbaar.

» Hoor mij," hernam de onbekende. » Gij zult alles weten. Ik was als door den bliksem getroffen . . . . Het gahnil des wolven; de snelheid, waarmede mijn paard het dreigend gevaar poogde te ontvlieden; de doodskreten mijner beide kinderen, die mij nog in de ooren klonken; de vrees voor mijn dochtertje, ja, ook de aanblik des doods voor mij zelve — dit alles maakte mij dwaalend. Onbewegelijk, met gesloten oog, bleef ik zitten, en drukte mijn eenig kind krampachtig aan het hart. Eensklaps voelde ik eene drukking op mijn regter schouder, ik opende de oogen, wendde werktuigelijk het hoofd om, en zag in den gapende muil van een wolf, maar voor dat het monster den tijd had zich aan zijne prooi te hechten verloor hij het evenwigt en viel op den weg. Driemaal herhaalde hij deze poging, maar te vergeefs. Eindelijk klampte hij zich met de voorpooten aan de slede vast en belemmerde daardoor zelve zijn eigen gang. Onwillekeurig . . . . geheel onwillekeurig hief ik mijne armen op . . . . mijn kind valt . . . ." wat er na dien oogenblik gebeurd zij . . . ik weet het niet. Ik hoorde, noch zag . . . . de teugels waren mijne handen ontsnapt, het paard, aan zich zelven over gelaten, rende door . . . . maar, hoe lang, en waar het mij gebragt heeft . . . . ik weet het niet!"

De onbekende zweeg weder: eene stilte des doods heerschte om haar, slechts afgebroken door het gesnik der tegenwoordige rijke vrouwen. De mannen stonden als vastgenageld, met de oogen ter aarde gerigt. Alleen de huismoeder, eene omstreeks zijftigjarige vrouw, mompelde van tijd tot tijd eenige afgebroken woorden van medelijden en vertroosting.

Plotseling trad de zoon des huizes voor de onbekende. Nog altijd hield hij de bijl in zijne hand. Doodsbleek was zijn gelaat; geheel zijn ligchaam was in eene zenuwachtige trilling. Zijn blik, eerst zoo medelijdend, was nu woest en dreigend.

» Zwijg, moeder!" riep hij uit; . . . » die vrouw is uw medelijden onwaardig. — Rampzalige! wat hebt gij gedaan? . . . Uwe drie kinderen . . . gij hebt ze vermoord! Uw zoontje, wiens onschuldige mond u smeekte . . . uw dochtertje, nog aan de borst . . . gij hebt ze den wolven voorgeworpen en . . . . de naam van moeder onwaardig hebt gij hen opgeofferd, om u zelve, laaghartige! te redden! Gij hadt den moed niet, om met hen te sterven . . . Vrouw! . . . gij hebt het leven verbeurd! . . . . Bereid u tot den dood."

» Genade!" gilde de rampzalige en stak smeekende de handen uit tot de omstanders. Maar allen stonden onbewegelijk: niemand antwoordde, niemand week van zijne plaats. Aller blikken wendden zich als van een afschuwwekkend voorwerp van haar af. De jongeling hield de bijl geheven: niet ééne stem verhief zich tegen hem, niet ééne hand weerhield zijnen arm. Ieder verbeidde in pijnlijken angst de ontknooping van dit ijselijk tooneel.

» Vrouw! uwe beden zijn nutteloos," sprak de jongeling, op een' toon, als of hij eene Godspraak verkondigde. » De hemel maakt mij tot uwen regter. Hij beveelt mij u te straffen: ik zal Hem gehoorzamen. Beveel Hem uwe ziel: Gods genade is oneindig: hij kan u vergeven. Uwe ure is daar."

De veroordeelde wierp zich op de knieën. Haar bleef geene hoop meer over. Zij bad eene wijl en — de bijl viel.

Drie maanden na dezen dag verscheen voor het Hoog-Criminaal geregtshof *Franz Pohling*, beschuldigd van moord. Hij had zich zelf vrijwillig gevangen gegeven. Op de ondervragingen van den voorzitter, antwoordde hij: » Ik beging de daad, die gij eene misdaad noemt, in tegenwoordigheid van meer dan dertig getuigen. Waren hun getal honderd ja duizend; waart gij zelve, regters, er bij tegenwoordig geweest, ik zou niet anders hebben gehandeld. Bedenk, regters, die vrouw, den naam van moeder onwaardig, had *hare drie kinderen met eigen hand* den wolven ter prooi geworpen. Verdiende zij niet den dood? Als het gevaar de kiekens bedreigt, breidt de hen hare vleugelen uit om ze te beschermen; de merrie verdedigt zich met hoeven en tanden, als men haar vanen te na komt. Ik heb geen berouw van mijne daad; veroordeelt gij mij ter dood, dan is mijn troost, dat ik eenen gruwel gestraft heb."

De debatten waren kort: Nog denzelfden avond werd *Franz Pohling* verwezen tot de straffe des doods. Maar, gelukkig voor hem, het vonnis kwam vóór de uitvoering met de processtukken onder de oogen des Keizers. *Alexander*, de lust en de roem der menschheid, was door dit geval zeer getroffen. Hij deed alles naauwkeurig onderzoeken, en veranderde de straffe des doods in die van 10 jaren gevangenis, doch slechts weinige maanden later zag de jongeling zich aan zijn gezin en der maatschappij door de grootmoedigheid van Ruslands beheerscher wedergeven.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 26 *Junij*. Sedert den 24 dezer zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Diana, H. Hansen, van Hull; *les trois Frères*, J. Smit, van Londen, beide met stukgoederen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze Reede naar Zee gezeild:

Antwerpen, J. Britton, naar Londen, met stukgoederen; *l'Adorade*, D. Darlan, naar Havre de Grace; *Emanuel*, C. Stehr; *Mentor*, T. F. Pedersen, beide naar Hamburg, alle drie met stukgoederen; *le Constant*, A. van Schie, naar Belfast; *the Fairy*, J. Poskett, naar Dundee, beide met vlas; *the Lucy*, H. Wallace; *Harriet*, P. Beniest, beide naar Liverpool; *de Vrindschap*, C. Meyer, op avontuur, alle drie met ballast; *Sophia*, P. Garlin, naar Liverpool, met schors; *la vierge Marie*, J. F. Beekman, naar Marseille, met stukgoederen; *la jeune Leonie*, H. A. de Vries, naar St. Ubes, met ballast.

Kapitein *P. H. Willers*, van Batavia in Texel binnen, rapporteert, den 24 Februarij, in Straat Sunda, nabij de St. Nicolaaspunt, in goeden staat zijnde gepassaid te hebben, Zr. Ms. oorlogs-fregat *de Maas*, kapitein *W. F. van Mijren*, van Padang en Bencoole naar Batavia, aan boord alles wel.

Advertentien.

De Notaris *D. UYTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 28 Junij 1839, des voormiddags ten 10 uren, aan het Vendubuis te Vlissingen, op de Bierkaai Wijk D. N°. 20, presenteren te Verkoopen:

Eene partij MEUBILAIRE GOEDEREN, bestaande in Bedden, Dekens, Stoelen, Tafels, Kassen, Ledikanten, en Behangsels, een staande Klok, Montering- en Burgerkleeren, Lijflinnen, Sabelklingen en Scheden, twee Pistolen, twee Krissen, een paar Gouden Epauletten, verdere Militaire Equipementstukken, eene partij Boeken en Teekeningen, en wat meer zal worden geveild. Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

Ter Drukkerij van P. WEDIS DE SWART.